

Adalékok egy köztársasági elnökválasztási döntéshez

Dixi et salvavi animam meam!

Soha nem volt nagyobb szükség olyan emberre, - pater familias-ra, a nemzet atyjára - aki át tudja ölelni a (származásra és etnikai eredetre tekintet nélkül), a történelmi jelenben létező) nemzetet, meg tudja szólítani szakadéknai távolságba került tagjait, legalább sejtetni tudja a közös érdeket, aki képes hitelesen hivatkozni a nemzetstratégia sarkalatos elveire, aki kezdeményezheti ilyen elvek kiemelését és elfogadását pártállásra tekintet nélkül, mint most Sólyom László - aggodalmaink szerint - nem ez az ember.

E reflexiók célja nem egy ember erkölcsi-etikai megbélyegzése, nem is tudományos eredményeinek vagy tehetségének kétségbevonása - távol áll tőlünk e méltatlan szándék -, e sorok kizárólag egy súlyos közérdekű döntés meghozatalát, egy rossz döntés elkerülését vannak hivatva segíteni. A kép, amit adunk, nem elfogulatlan és nem kiegyensúlyozott azért sem, mert bőven van más hely, ahol a dicséreteket mondják.....

1.S.L.évtizedeket töltött el a tudomány védőbástyái mögött úgy, hogy társadalmi jellegű állásfoglalásai nem fenyegették őt hátrányos következményekkel, azokat elnézték neki, mint tehetséges tudós embernek, majd 1990-1999-ben, mint az Alkotmánybíróság törvény erejénél fogva politikailag és jogilag felelőtlen elnökének, aki ugyanakkor súlyos politikai-társadalmi hatással járó, a rendszerváltás jellegét, „filozófiáját” megszabó döntéseket hozott, de azok igazi hatásával, a rosszallás erejével nem kellett szembenéznie. Úgy kerülne most súlyos politikai szerepkörbe, hogy az ilyen szereplés valódi viszontagságait, nemesítő élményeit, helyesbítésre készítő tapasztalatait soha nem élte meg. Mint egy úszómester, aki a medence széléről száraz ruhában vezényli tanítványait, de akiről tudják, hogy valódi úszóverseny részese soha nem volt.....

2.Keresztény ember, templomlátogató, aki az egyik legelső keresztény erényről így nyilatkozik egy törvény megsemmisítése kapcsán: „A mindig részleges és szubjektív igazságosságánál a tárgyi és formális elvekre támaszkodó jogbiztonság előbbreváló.”11/1992.(III.5.)AB III.5.pont.

(A kelsen jogformalizmusnak az a bűnös hibája, hogy a jogot függetleníti a társadalomtól: a jogi tárgyat és a társadalmi tárgyat nem képes egyesíteni. Ennél sokkal különbb volt a szocialista „jogszolgáltatás” is kivéve, ahol politikailag ítékezett - B.L.)

3.A büntetőjogi igazságtétel körében született „Az 1944. december 21-e és 1990.május 2-a között elkövetett és politikai okból nem üldözött súlyos bűncselekmények üldözhetőségéről” szóló, az Országgyűlés 1991.november 4-i ülésén elfogadott törvény alkotmányellenességét kimondó előbb idézett AB, az elmúlt önkényuralom bűnöseinek sorsát eldöntő, számukra büntetlenséget szavatoló határozat szerint:

„Ha az elévülés bekövetkezett, a büntetlenség kizárása alanyi jogként illeti meg az elkövetőt.” Ezt a határozatot a jogállamiság diadalaként, az európai színvonalú alkotmánybíráskodás iskolapéldájaként, az erkölcsi nagyság és a jogász érvelés mintaképeként taglalták az érdekeltek. **Elhallgatták azt aényt, hogy ilyen döntést sem adig, sem azután nem hozott alkotmányos állam, így különösen olyan állam nem, amelyben hasonló múltja volt az alapvető emberi jogok és szabadságok, a közösséget életető értékek semmibevételének, mint amilyen múltja a jogtörés, államilag elkövetett bűnözés sújtotta Magyarországnak volt.** Ellenkezőleg: a német és a cseh országgyűlés alkotmánybírói megmérgette, ugyanezen jogdogmatikai kérdésben ellenkező, a felelősségrevonást lehetővé tévő döntést hozott. Tizenöt éve elhazudják ennek a döntésnek nemzetközi mércével mért alkotmányellenességét, büntudatot ébresztve azokban, akik „alkotmányellenesen”, „indulataiktól vezetve” elégtételt követeltek a megtört nemzetnek Sólyom László ennek a jogász és erkölcsi hazugságnak főszerepője és részese. Ez a hazugság szándékra, célzatra tekintet nélkül nemzet önbecsülésének semmibevételére, szétrombolására igen alkalmas. Ez a hazugság a rendszerváltás hazugsága, annak hangoztatása, hogy a magyar népi és nemzeti érdekek elárulása európai követelmény volt, aminek az ellenkezője sem igaz!

3.S.L. apósa az önkényuralomban Baranya megye MSZMP, az- az állampárti pártbizottságának évtizedekig első titkára, a Központi Bizottság tagja, Nagy József. Az önkényuralommal bizonyára egyet nem értő, párton kívüli S.L. elfogadta apósa több alkalommal nyújtott egzisztenciális segítségét (ami főképp lakáshoz juttatásban, s közvetve a tudományos pálya elindulásának, külföldi tanulmányoknak megkönnyítésében mutatkozott meg.)

4.S.L. más rendszerváltozató kérdésekben is - mint a reprivatizáció merev, elvi alapú tagadása, a tulajdonuktól az elmúlt rendszer saját szabályai szerint is jogszerűen megfosztottak alkotmánybírósi panaszainak elutasítása, - bírálható döntések meghatározó része-

se volt. Amikor a magyar ügyvédi kamara értelmező tanulmányt kért abban az ügyvédi törvény azon szabálya visszaható hatálya tekintetében, amely szerint közbizalomra méltatlan személy (történetesen, eseti példával érzékeltetve: pártállami gyilkosság, kínzás részese) lehet-e ügyvéd, S.L. színvonalosan fejtette ki ennek lehetséges voltát.

Az u.n.zsidó kárpótlás ügyében kimondta AB határozatban - 1993 március 14-én - „nem a zsidóság az egyetlen olyan népcsoport, amelyet az elmúlt évtizedek során Magyarországon faji,vallási vagy nemzetiségi okból üldöztek és különböző joghátránnyal sújtottak, de tagjainak tömeges megsemmisítése következtében **más népcsoportoknál súlyosabb sérelmeket és veszteségeket szenvedett.** Megfelelően indokolható egy ilyen megállapítás bizonyos társadalmi-történeti összefüggésben, az már kevésbé, hogy miért nem nyújt az Alkotmánybíróság más példát hasonló pozitív megkülönböztetésre akár a magyar népcsoport (amelynek része a zsidó közösség) tekintetében, akár valamely más csoport, így az 1956-os szabadságharcra összefüggésben sérelmet szenvedettek, vagy a kisebbségi jogfosztás állapotába taszított határon túli magyarság javára.

5. A szociális jogállam várakozásában indult rendszerváltozás (saját megítélése szerint) letéteményesétől, az alkotmánybíróiságtól és elnökétől elvárható lett volna, hogy a láthatatlan alkotmány faliból legalább egyet a létbiztonságnak, a gazdasági-szociális-kulturális jogoknak, a szegények jogainak szenteljen. A gazdasági és szociális jogok semmivé váltak, a jogvédelemhez szükséges anyagi javak, a nemzeti vagyon túlnyomó része elveszett a jogi senki földjén, jogvédelem híján az alkotmánybíró hallgatása közepette. Hol van, miért nem lehet fel a láthatatlan alkotmányban a nemzeti és szociális célok, létfeltételek egészének ismerete, védelme?

6. S. L. túlértékeli, abszolutizálja azt az 1989-évi alkotmánymódosítást, ami saját készítői szerint is átmeneti szabályozás volt. A képzett, művelt jogtudós szót sem ejt a történeti alkotmányról, a közjogi hagyomány szerepéről, annál inkább dicséri az 1946.évi I. törvényt a köztársaságról, az idegen nagyhatalmi megszállás és a kommunista meghatározottságú koalíciós kormányzás termékét.

S.L. nem nyilatkozott meg jellegzetesen semmilyen nemzeti, nemzetsztratégiai kérdésben, holott a szerep, amit vállalt államférfi szerep, alkotmányteremtő szerep (lehetett volna).S.L. magyar nemzeti szempontból, nemzetegyesítő nemzetpolitikai célok és elvek képviselőjére teljesen alkalmatlan és megbízhatatlan személy, míg a károkozásra éppen szakmai felkészültsége miatt alkalmasabb versenytársánál.

B.L. – Forrás: Nemzeti Hírháló

Bunyevácz Zsuzsa:

Itt az idő, avagy a múltat végképp eltöröljük

Látszólag nem sok köze van a magyar őstörténetnek az országgyűlési választásokhoz. Vagy mégis? A tapasztalat azt mutatja, hogy pénzoligarchiának nincs szüksége egészséges nemzeti öntudatra, erős nemzetállamokra meg semmiképp, ezért céljuk ezek gyengítése, lebontása.

Ha egy fának elvágják a gyökereit, elpusztul. Nos, talán nem állunk messze a valóságtól, ha azt állítjuk, hogy a múltunk feltáráshoz való viszonyulás indikátorként jelzi egy-egy párt hovatartozását. Egyetlen diktátornak sincs szüksége emelt fejű jár, a hagyományaihoz ragaszkodó, egészséges nemzeti öntudattal rendelkező népekre. Már a Habsburgoknak se volt. A magyar néplélekben pedig erősen élt a székita származástudat. Nemeskütyü így fogalmaz: „Senki sem vette tudomásul, hogy: egyezer éven át (vagy még régebbi idő óta) élő hagyomány, mint olyan, önmagában is történeti tény...”

Kb. 1840-ig történetíróink meg voltak győződve arról, hogy Belső- és Közép-Azsia székita népekkel szoros kapcsolatban álló népei három hullámban foglalták el a Kárpát-medencét, ezek voltak Attila hunjai az, avarok és Árpád magyarjai. Nyilvánvaló, hogy az elnyomó Habsburgok nem örültek ennek túlságosan, az azonban mindenesetre tény, hogy hamarosan 180 fokos fordulat következett. A változás következményeit Arany János szavaival (Az orthológusokra) foglaljuk össze:

„Kisütik, hogy a magyar nyelv
Nincs, nem is lesz, nem is volt,
Ami új van benne, mind rossz,
Ami régi, az meg tót.”

Mi történt közben? „Csupán” anyni, hogy 1849-ben elvesztettük szabadságharcunkat. Az uralkodók már a XVIII. században észrevették, hogy milyen hatalmas jelentősége van a történetírásnak. Mária Terézia céljai elérése érdekében a kancellária által irányított udvari történetírókat nevezett ki. Szerinte a történetírás mindig is politika volt, és az is marad. II. József már rendelettel tiltotta meg a magyar oknyomozó történetírást - írja Kiszely István.

A szabadságharc leverése után határozta el újfent a kamarilla, hogy a rebellis magyarság ellen lélektani hadjáratot indít, nemzeti büszkeségét és ősi származásának tudatát kellett megsemmisíteni. 1849-től 1859-ig Alexander Bach erős kézzel kormányozta Magyarországot, uralma alatt kemény germánosító politikát folytatott.

1949 után a hatalom részéről mindent megtettek, hogy Széchenyi alkotása, a Magyar Tudományos Akadémia nemzetellenes irányt vegyen. Az osztrákok felszólították például 1853-ban gróf Teleki Józsefet, az Akadémia elnökét, hogy változtassa meg a Széchenyi által alapított társaság alapszabályait. Ez hosszas küzdelem után 1858. februárjában megtörtént. Olyan változások következtek be, amelyek már alapjaiban fenyegették a létét.

Majd az 1870-es évektől megjelentek a finnugor nyelvhasználat első művelői, akik javarészt németek voltak. (Meg kell jegyezni, hogy a „baj” nem a finnugor nyelvi rokonság kérdésével, hanem a hozzá kap-

csolt történetírással van. A magyar és a finnugor nyelvek nyelvi alaprétege hasonlóságot mutat, a kérdés az, hogy ezt a rokonságot hogyan magyarázzák.)

Azt, hogy ezentúl milyen „tudósok” jutottak főszerephez, jelzi például, hogy Szentkatolnai Bálint Gábor Közép-Azsiában gyűjtött és Akadémiának átadott hun rovásírásos emlékeit nemes egyszerűséggel elégette (!).

De nem csak az Akadémián történtek változások. A Pázmány Péter Tudományegyetem új vezetősége azokból alakult, akiket az 1848-as kormány eltválított állásából. Az új egyetemi tanács 1849. december 13-án tisztelt Haynaunál. Az egyetem ügyeinek intézése a „nemzetet kívül állók kezébe került” - olvashatjuk az egyetem történet feldolgozó műben. Ez megmutatkozott az egyetem autonómiájának fellügmentésében, a német hivatalos és tanítási nyelv lett, az egyetem oktatói és hallgatói politikai ellenőrzés alá kerültek.

Az osztrák egyetem szabályzatát a pesti egyetemre változatlanul átvitték. Thun minisztersége alatt még 1935-ben is a Bach-korszak elve alapján működött az egyetem(!).

Ez volt tehát a helyzet, amikor a XIX. század első felének mezopotámiai ásatásainak leletei az egész művelt világot lázba hozták. Elsősorban a francia Botta és az angol Layard vezetésével különböző domborművek, szobrok, ékírásos agyagtáblák stb. váltak ismertté. Azonnal felmerültek a kérdések: milyen nyelven beszéltek azok, akikről a leletek származnak? Mik voltak nyelvük sajátosságai? Az élő nyelvek közül melyik nyelv sajátosságaihoz hasonlíthatnak a legjobban stb.? A franciák, angolok, németek szívügyüknek tekintették, hogy választ találjanak a kérdésekre, sorba küldték az expedíciókat Mezopotámiába. Aztán elsősorban Grotefend, Rawlinson és George Smith kutatásai során olyan leletekre bukkant, amelyek segítségével meg tudták fejteni a nyelvet. A következőket állapították meg. A megfejtett és sumirnak nevezett nyelvvel kapcsolatban Oppert felhívta a figyelmet arra, hogy az áltáji nyelvcsalád finnugor ágához áll a legközelebb. A ragozó nyelvekkel - például magyar, finn, török stb. - való rokonságát nyelvtani és lexikális példákkal is igazolta. Oppert a sumirok írásának feltalálását a székítáknak tulajdonította, amit Lenormant, Rawlinson, Sayce is elfogadott. Sayce abból a célból, hogy ma-

gyar nyelvi ismereteit tökéletesíthesse, s hogy bebizonyíthassa, a magyar nyelv sajátosságai hasonlíthatnak hozzá a legjobban, Budapestre jött.

Tehát, ha valakik, úgy a magyar tudósok Jettek volna a legilletékesebbek arra, hogy kutassák a sumir nyelvet. Ez miért nem? Ez nem kis részben Goldziher Ignácnak, a neves orientalistának, „köszönhető”. A külföldön folyó sumir kérdéssről ugyanis nem a valóságnak megfelelően tájékoztatta a Magyar Tudományos Akadémiát. Szemlélete akkor már megfelelt az Akadémián uralkodó hangulatnak, a hatalomnak már semmi szüksége sem volt arra, hogy a magyarokat ősi, nagy múltú kultúrnépekkel bármifajta kapcsolatba hozza.

A sumir nyelv kutatásának helyzete nem javult az idők során. Az MTA-án 1869-től szervezeti változás történt. Ennek következtében lényegében Mezopotámia ki lett szakítva az orientalisztika hatásköréből, és a Kaukázus is a sémi filológiai tanszéken kapott munkaközöséget. Így mostoha sorsra jutott a sumir nyelv. Az egyetem bölcsészeti kara pedig 1873-ban a sémi nyelvek tanszékével gyarapodott.

Igy is maradt 1946-ig. 1949-ben, a kommunizisták hatalomra jutása után csökkentették az akadémikusok számát, a régi tagok többségét tanácsko生ó taggá minősítették. A Nyelvtudományi Intézet 1949-ben jött létre, 1951-ben került az MTA felügyelete alá. Ennek alapvető feladata a „magyar nyelvészet, az általános és alkalmazott nyelvészet, az

urali nyelvészet és fonetika területén tudományos kutatásokat végezni.” Tehát csupán az urali nyelvészet került szóba. 1989-ben rehabilitálták az 1949-ban tanácsko生ó taggá minősített tagokat, 1990-ben új alapszabály készült. 1994. áprilisában megszületett a Magyar Tudományos Akadémiáról szóló XL törvény. Eszerint az MTA „a tudomány művelésével, támogatásával és képviselőjével kapcsolatos közfeladatokat lát el”.

Nem szól külön a nyelvről.

Eljutottunk oda, hogy ma sem az MTA-n, sem az egyetemeken nem foglalkoznak a világ első civilizációjának nyelvével, noha - ahogy azt az említett neves kutatók megállapították elsősorban mi lennénk rá az illetékesek. Ugyanakkor kutatják a sémi nyelveket, illetve a hozzá kapcsolódó asszír stb. kultúrákat, amelyek a sumirból vettek át számos dolgot.

Láttuk továbbá, hogy az idők folyamán az Akadémia illetékesei nem úgy utasították el a sumir-magyar nyelvi rokonság kérdését, hogy azt előzőleg tanulmányozták volna. Nem az történt, hogy gondos kutatás után arra következtetésre jutottak, nincs semmi alapja. Úgy utasítják el a mai napig, hogy nem cáfolták meg a felsorolt angol, francia stb. tudósok által megállapítottakat.

Fel kell tennünk a kérdést, miért van ez? Nyilvánvaló, hogy a Habsburgoknak mi volt a célja. A nemzeti önbecsülés aláásása. Nyilvánvaló az is, hogy a kommunisták sem örültek egy nagy múltú nemzetnek.

De hogyan magyarázzuk az 1989 utáni eseményeket? Megdöbbenő, hogy múltunk kutatásának elvi kérdéseit nem akarta egyetlen parlamenti párt sem átértékelni az elmúlt húsz évben. Sem a politikai jobb-, sem a baloldal. A (magyar) múltat végképp el kell törölni? A Magyar Tudományos Akadémiát nem igen érintette meg a rendszerváltásnak nevezett esemény. Akik Hun BÉla Tanácsköztársaságát dicsőséges jelzővel illették és 1956-t ellenforradalomnak nevezték, hogyan maradhattak a helyükön 1989 után? Mert maradhattak. Sőt, az is előfordulhatott, hogy az Akadémia volt történész elnöke által szerkesztett könyvben a következőt olvashatjuk Árpád magyarjairól: „Hasonlóan a többi nomád néphez, a föld magántulajdonának fogalmát se ismerik. Sátorban laknak. Számukra semminek, ami a letelepült életmódhoz tartozik, nincs különösebb értéke. Ez emberi élet értéke is csekély. Az ellenség teljes elpusztítása, gyermekek, anyák megölése is természetes velejárója a harcoknak....A köznapi emberek lovagláshoz évszázadok óta idomult „karika” lába természetesen generációkon át tudott csak hozzászokni az eke utáni egyenes járáshoz.”

Elképzelnhető-e, hogy mondjuk a szlovák tudományos élet vezetője leírja azt a tény, hogy szlovák irodalmi nyelv nem létezett a XIX. századig? Ugye, hogy nem!

Feltűnő, hogy a még a magukat rendszerváltónak, antikommunistának, jobboldalinak mondó parlamenti pártok sem tettek semmit a változás érdekében. Sem az MDF, sem a Fidesz, sem az SZDSZ, sem a kisgazdák, sem a MIEP nem tartották szükségesnek átértékelni a magyar múlt feltárásiának a kérdését. Feltűnő, hogy parlamenti pártjaink iszonyodnak nemzeti büszkeségünkötől, a székely-magyar rovásírástól, amelynek néhány betűje már a hat-hétezer éves tatárakal koronon is feltűnik. Csak néhány példa: Az MDF által irányított Világkiállítás Programiroda például kiutálta a székely rovásírást a világkiállítás területéről. A Fidesz kitiltotta a Frankfurti Nemzetközi Könyvkiállításról - írja Varga Géza cikkében.

Nos, talán nem állunk messze a valóságtól, ha azt állítjuk, hogy múltunk feltárásiának kérdése akár indikátorként is használható. Ha egy fának elvágják a gyökereit, elpusztul. Múlt nélkül nincs jövő. Csak reménykedni tudunk abban, hogy ezzel a kétharmados többséggel rendelkező kormányzópart is tisztában van...

2010. április 29. - HunHír.Hu

